Mieskuoro Laulu-Jaakkoja perustamassa ja laulattamassa

Seuraavan kirjoituksen, joka kuvaa hyvin Laulu-Jaakkojen alkuaikoja, on laatinut vuonna 1987 edesmennyt kuoron perustajajäsen ja ensimmäinen laulunjohtaja (1946-47) Niilo Kentala kymmenen vuotta sitten tervehdykseksi silloin 40-vuotisjuhliaan lähestyneelle kuorolle.

Pietarsaaressakin oli sodanjälkeinen elämänmeno hiljaista ja tapahtumaköyhää. Työelämässä yritettiin jatkaa eteenpäin siitä, mihin ennen sotia oli päästy. Niukkuuden ja puutteenkin keskellä eli kuitenkin toivo paremmasta tulevaisuudesta. Arvokkaana perintönä oli sodan koettelemuksissa kasvanut aseveljeyden ja yhteenkuuluvaisuuden tunne. Tuntui myös siltä, että tätä kallisarvoista perintöä oli jossakin muodossa vaalittava ja kehitettävä. Suomenkielisen mieskuoron perustamisesta paikkakunnalle keskusteltiin pienemmissä ryhmissä. Tarvittiin vain alkusysäys. Kuka tai ketkä tämän alkusysäyksen asialle antoivat, ei ole muistissa säilynyt. Tärkeintä oli, että joukko kuorolaulusta kiinnostuneita miehiä kokoontui Ristikarin koululle asiasta keskustelemaan. Päätettiin aloittaa välittömästi lauluharjoitukset. Sovittiin harjoitusajat ja päätettiin käynnistää laulajien värväämiminen kuoroon.

Kehitys oli alusta alkaen suotuisa. Laulajajoukko kasvoi ja äänijakautumakin oli tyydyttävä. Kuoro oli syntynyt ja sai virkailijansa. Aikaisempi kokemukseni mies- ja sekakuoron johtamisessa oli tukena ryhtyessäni kuoron laulunjohtajaksi. Kuoron nimi ratkesi nimikilpailun tuloksena, jossa allekirjoittaneen ehdotus Laulu-Jaakot hyväksyttiin kuoron nimeksi.

Kuoron ensiesiintyminen oli huhtikuussa -46 Kaupungintalon ravintolassa, jossa toimimme isäntinä Kokkolan Lauluveikkojen antaman konsertin jälkeisessä karonkassa. Syksy 1946 ja kevät 1947 kuluivat tiiviin harjoittelun ja pienempien esiintymisien merkeissä.

Allekirjoittaneelle tuli keväällä muutto toiselle paikkakunnalle. Toukokuisena sunnuntaipäivänä kokoonnuttiin Ristikarin koulun juhlasaliin ”läksiäiskonserttiin”, jossa kuoro lauloi koko ohjelmistonsa. Tarkkaavaisena kuulijana oli m.m. kapellimestari Väinö M e l a r t i, josta tuli seuraajani Laulu-Jaakkojen kuoronjohtajana.

Lämminhenkinen jäähyväistilaisuus oli mieliinpainuva. Tuntui haikealta jättää parin laulukauden jälkeen kuoro ja sen iloiset laulajaveljet. Toisaalta voi kuitenkin tuntea iloa siitä, etta Laulu-Jaakot oli saatettu onnellisesti sen tien päähän, jonka varrella odottavat menestymisen ilot ja voitot.

On ollut vuosien varrella ilo seurata Laulu-Jaakkojen kehitystä. Se on ollut lähes jatkuvaa nousua. Kuoro on suorittanut arvokasta kulttuurityötä ei ainoastaan kotikaupungissaan, vaan myös lukuisilla vieralukonserteilla kotimaassa ja ulkomailla.

Menneistä kiittäen ja jatkuvaa menestystä toivoen.

Vaasassa 20. lokakuuta 1985
Niilo Kentala